

1996

an II (xxx) 4-6

(244-246)

pag. 129-131

Gheorghe STANOMIR

flieg vögelein flieg

mamă

luai ieri o păsărică

ce-a murit – cred eu –

de frică – deci am luat-o

sie kam wohl von der birke herüber

dintre flori – ochi albaștri, să mori

și-am culcat-o, s-o mărit

cum cere străvechiul rit

cum am dus-o

a-nchis ochii

nu prea știam

s-o duc poetic

sub zmeură

jos, în dosul casei

agale se plimbă

marlene, pisica cu ghiare

așa a fost, mamă dragă, c-a zburat

această ciudată creatură:

marlene a zâmbit

și-a lins ghiarele albe

și-a mirosit cadavrul

l-a mâncat

după ce apusese soarele

peterhof, fuer annegret, zum geburtstag

și-oi găsi

adevărul – într-un plic

scrisoare pierdută, semn

bine ascuns – și-l înțeleg

ne-buni și prieteni

iubite trecute

nebunii plățiți

treptat restu – chiar

mulți proști

expeditor ești tu, conținut

adevăr scris ascuns

printre nebunii

și-ntre bine și rău pus

sub soare se-ntinde

o supă de spuse

le usc

și-s cuvinte – le limb într-un plac

mărunte, năroade iubiri ce se-mpac.

peterhof, 19 iunie 1994

stă scris

lângă tine stă un munte

peste tine curge fluviul

mamă, din cuvintele-ți cărunte

fac un fluviu

fac chiar munte

de-ar fi totul

cum mi-s munte, fluviu

de cuvinte

și de viață

despre-o lume

fără mal.

peterhof, 16.4.94, für anja schafft.

ohne birke sieben

vrei să patinezi prin ceruri?

1. *Ți trebuie patine bune*

2. *echilibru și știință*

era un întuneric groaznic
simțisem că s-a terminat lumina –
eu, cel copil îmbujorat
de teatrul scris de mult
atât de luminos, de vesel
cu proști, cu îngâmfaiți
cu fete mult-frumoase:
știau să râdă, să danseze.

nu m-am lăsat, am bâjbâit
îi căutam pe Vlad, pe Werner, Hans și ceilalți frați

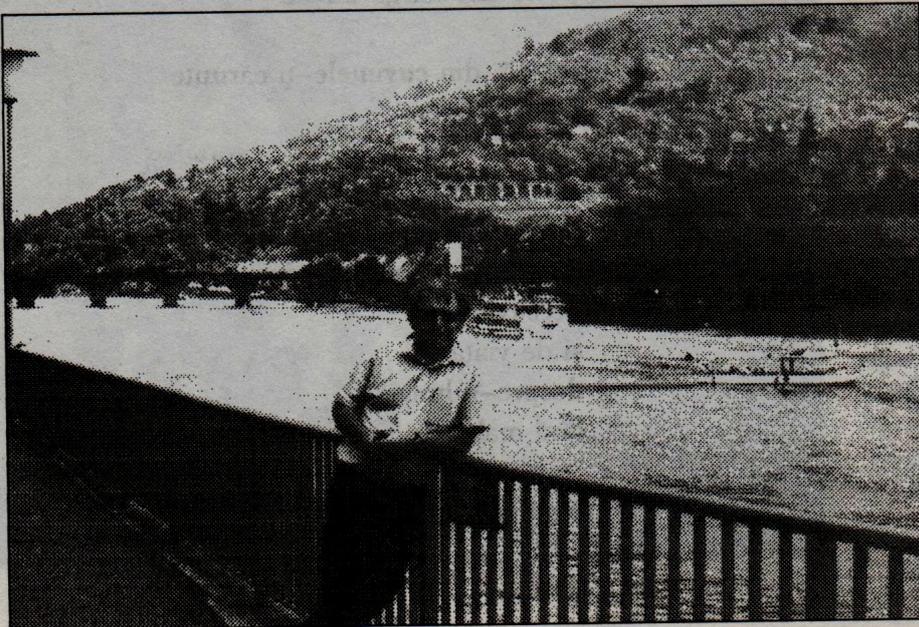
doar un hiliac, c-un cap frumos și alb
a înflorit
și ne-am atins
din ochi ne-am luat
apoi un urs polar – poate ursoaică
făcea lumina să se dumirească.

peterhof, 8.5.94 – pentru sofia costamagna

pentru al meu tătic – ceva
fără mesteacăn

ce vis frumos – vis ciudat
în Strada de Mijloc: cirul lumii
amicul Rudi, hipohondru și beat
Sablume plânge cu mătrează pe urechi
și nu va înțelege de ce polițistii se bat
cu niște motocicliști împielitați:
băieții de la secu în nouă montură
când colo și polițistii: sunt studenți mascați
fete și băieți faini ca pâinea caldă
care, după ce-au golit strada
osteniți de atâta disciplină, se dezbracă
și-ncep un chef cu mâncat, băut, cu cântat
...
pe Rudi Ratlos doi noi îl culcă în rulotă
în rollstuhl Mama privește împietrită
Sablume e sus pe zidul de hotar cu strada
plânge și plânge și-i o mare
liniște
limbile ceasului din turn
au plecat din nou în lume

peterhof, 2/3 April '94 letzte Fassung

Gheorghe Stanomir, profesor la Universitatea din Heidelberg, s-a născut la Brașov, în anul 1949, și a absolvit liceul "Andrei Șaguna", în 1967, urmând apoi cursurile Facultății de germanistică din cadrul Universității București. În anul 1972 a părăsit țara. De atunci trăiește în Germania. Este autorul a numeroase articole și studii pe teme literare (e specialist în teatru și expert în opera lui Caragiale), precum și al unor volume de critică dramatică. Datorită poziției sale anticomuniste, textele sale nu au putut pătrunde până acum în țară. Gheorghe Stanomir a fost publicat de noi imediat după revoluție.

himmelfahrt (înălțare)

in der tat, bruder/schwester birke
gehören dichter nicht
nach sibirien ins exil
sondern in einem wintergarten verbannt!

durch glas getrennt
für sonn' und mond noch offen
werden die flecken des ich's
überdeutlich - wie bei dir, draußen
am stamm:
man kann sie pellen, fassen
und glätten wenn sie reifen
zeubereien streifen
zum schutze des warmen lichtes, nur -

dank dursichtiger materie
sollen sie hier „opa ossip“ ehren
- bruder/schwester birke -
ER in der kälte des himmels
ER und sein sieg, sein leiden.

brakel, 11-15.5.1994 - fuer preckwinkel's

mesteacă: fluture și larvă

nichts kann die zeit
so grausam prägen
wie die liebe - sie strahlt
durch das nichts der wolken im kopf
schmilzt fluß und wälder
vergangener zeugen
ab -
die grausame
schönheit

peterhof, 6.2/ 5.3.1994 für sa-blume

autoportret

ich hab' mich mit mir
gheorghe stanomir
abgefunden und zahle
das höchste
was es gibt:
ich erfinde ein spiel
zwischen du und wir
liebe und kälte
wo mein wort
immer gilt.

peterhof, 30 iunie 1994

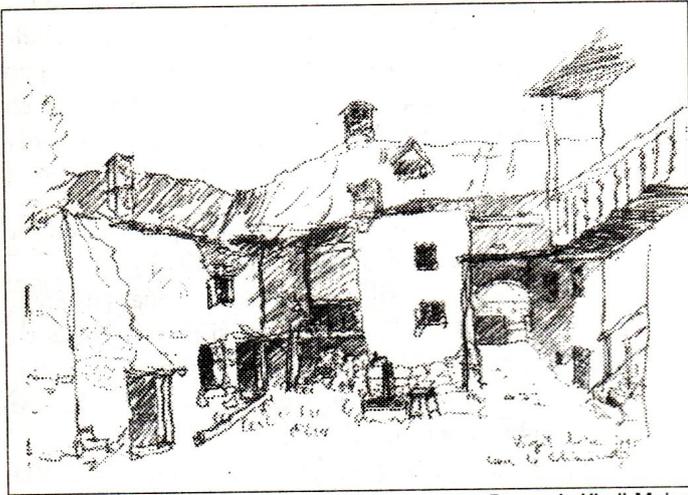
șomeriada I

am zweiten mai -
tag
ich habe mein herz
meinen körper geöffnet

komm rein
du der bist hinter
sternen und galaxien
groß
im schwarz-weißen wahrheitsscherz
du duft über tod und leben
liebe erde luft

siehe
das little
kunst
gehabe
ge
s.

peterhof, mai/iunie 1994 - pentru tanti luci și alții

Desen de Virgil Moise

AM WALDESRAND

für sabine

wer war Odysseus-
kennst Du, lieber Leser
Sisyphos, den nie- arbeitslosen?
nun, in meinem schiff kamen sie mittags
zusammen
sie stritten und die birke biegte sich von
lachen

denn sie waren halt klassisch und ich
ließ sie rudern und rudern und rudern-
diese kauzigen heiligen
ruderten mir einen weiten kreis
jenseits aller möglichen sternern und tollen
löchern

zwischen denen wir schweben
hinauf und hinab.

die sonne verschwand
es wurde bissig kalt.

*Peterhof, 28.XI./ 5.XII.1993***Gheorghe STANOMIR**

Heidelberg

ICH FIND'S NOCH

die wahrheit - umschlag
verlorener brief, ein zeichen
gut versteckt
den verstehen un - gute und freunde
vergangene liebschaften
die bezahlten irren
langsam alle
sogar massig die dummen

absender bist du, inhalt
verschlüsselte wahrheit
aufgestellt und verrückt
zwischen gut und böse

sonnenschein so weit
redesoße
ich trockene alles
was bleibt? es sind worte
ich werfe die angel
schlicht - kindliche liebe
die sich/ mich vertagt.

*Peterhof, 20.06.94***HERBSTBEGINN ODER ZEITZEICHEN**

mitten im traum
sprang mir eine zelle
aus dem kopf auf beide hände
die gebunden waren - des morgens
bei licht
war sie geklont
mit einem birkenblatt
und jetzt habe ich sie
etwas gekonnt
gefangen.

Peterhof, November 1993